

Ако Вязанковъ и да страдаше отъ силни болки, но той възбудено говореше за баши-бозуцитѣ и атаката. Той се оплакваше само, че му е било студено. Нѣколко опълченци изведнѣжъ си съблѣкоха шинелитѣ и увиха любимия си докторъ и санитаритѣ го понесоха за Медвенъ.

— Какъ е раната? попита майоръ Чилиевъ фелдшера.

— Лошо, ваше високо благородие, „навилетъ“, нѣма да го бѣде, отговори нажалено фелдшера.

Когато влѣзохме въ Каджръ-Факлий, въ него се не видѣше нито единъ чловѣкъ. Само тукъ тамъ лаяха псета, чуваше се блѣянието на овце и мучението на добитѣкъ.

Опълченцитѣ, възмутени отъ баши-бозуцитѣ, които, скрити, задъ стоборитѣ на крайнитѣ кѣща, ни срѣщнаха съ залпове, запалиха една кѣща. Тѣзи бѣше единственната кѣща, която пострада въ днешния бой. А ми какво ли щѣха да направятъ Турцитѣ, ако тѣ бѣха на наше мѣсто?

Когато отряда влѣзе въ с. Каджръ-Факлий, храбритѣ войводи Панайотъ и дѣдо Желю се спустнаха отъ възвишеностѣта. Тѣ бѣха раздѣлили своя отрядъ на двѣ части,—отъ които едната частъ потегли подиръ дружинитѣ, а другата—храбро се нахвърли въ атака върху многочисленния рогатъ и не рогатъ неприятелски добитѣкъ.

Нѣма да прѣувелича, ако кажа, че тукъ, между с. с. Садово и Каджръ-Факлий, имаше не по малко отъ 6—8 хиляди едъръ и дребенъ добитѣкъ: крави, волове, биволи, овци, кози и конѣ. Този, именно, добитѣкъ хората на войводитѣ и погнаха по разни направления.

Бѣхме въ с. Каджръ-Факлий, когато двамата войводи дойдоха при началника на отряда. Тѣ, както и тѣхнитѣ подчинени — доброволцитѣ, бѣха въоружени, както се казва, до зѣби: пушки на рамо, шашка на кръстъ, ятагани и пищови на поясъ и патронташи прѣзъ рамо. Войводитѣ се чувствуваха не добръ, още повече, като видѣха, че началството не скриваше своето не-